

PERKRIKŠTIJIMAS

“Ciuriche, po daugybės disputų tarp Cvinglio ir anabaptistų, senatas išleido įstatymą, jog kiekvienas žmogus, kuris išdrįs perkrikštyti žmones, pakrikštytus kūdikystėje, bus paskandintas. Vienoje daugybė anabaptistų buvo kartu sukaustyti grandinėmis taip, jog skęsdamas vienas paskui save į upę įtraukė ir kitą žmogų” (Kraujo kelias, 5 ps.).

Istorijos eigoje aptinkame krikščionių, kurie nepaisant žiaurių persekiojimų atkakliai laikėsi biblinio krikšto ir perkrikštydavo tuos žmones, kurie buvo pakrikštyti ne pagal Bibliją. Teisingas krikštas jiems buvo svarbesnis net už gyvybę. Jie verčiau rinkdavosi mirtį, bet neatsisakydavo savo įsitikinimų. Tuos krikščionis žmonės praminė baptistais ar anabaptistais. Graikų kalbos žodis “baptizo” reiškia “krikštyti”, o žodelis “ana” reiškia “vėl”. Todėl “anabaptizo” reiškia “vėl krikštiju ar krikštiju iš naujo”. Taigi, baptistais ar anabaptistais buvo vadinamos Jėzaus Kristaus bažnyčios, kurios ištikimai laikėsi savo Viešpaties nurodymų ir krikštijo žmones taip, kaip Dievas yra nurodęs Biblijoje. Baptistai nepripažindavo “kitokio” krikšto ir krikštydavo iš naujo neteisingai pakrikštytus žmones.

53 m. po Kr. apaštalas Paulius, atvykęs į Efezo miestą, sutiko ten kelis tikinčiuosius ir juos pakrikštijo, o tiksliau sakant perkrikštijo: “Apolui būnant Korinte, Paulius, perėjęs aukštutines sritis, atvyko į Efezą. Užtikęs ten kelis mokinius, paklausė: “Ar įtikėję gavote Šventąją Dvasią?” Jie atsakė: “Mes ne girdėti negirdėjome, kad yra Šventoji Dvasia”. Jis klausė toliau: “Kokiu tad krikštu jūs buvote pakrikštyti?” Jie atsakė: “Jono krikštu”. Tada Paulius tarė: “Jonas krikštijo atgailos krikštu, ragindamas žmones tikėti Tą, kuris ateis po jo, būtent Kristų Jėzų”. Tai išgirdę, jie buvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardu. Kai Paulius jiems uždėjo rankas, ant jų nužengė Šventoji Dvasia ir jie ėmė kalbėti kalbomis ir pranašauti. Iš viso jų buvo apie dvylika vyrų” (Apd 19:1-7).

Kaip?! Juk pats Paulius rašė, kad yra tik VIENAS KRIKŠTAS, tai kodėl jis krikštijo iš naujo efeziečius?

Taip, yra tik VIENAS KRIKŠTAS (Ef 4:5), todėl bet koks kitoks “krikštas”, neatitinkantis Biblijos reikalavimų, tėra tik KLASTOTĖ.

Kaip žinoti, ar krikštas yra teisingas? Kada reikia perkrikštyti žmones? Kaip atpažinti tikrąjį krikštą nuo klastotės? Taip kaip atpažįstame tikrus pinigus nuo suklastotų: pagal skiriamuosius požymius. Tikras krikštas privalo atitikti tris Biblijos požymius. Jei neatitinka nors vieno iš jų, galime būti tikri, - toks krikštas yra klastotė ir reikia perkrikštyjimo. Aptarkime tris Biblijos reikalavimus, kurių neįvykdžius reikia žmogų krikštyti iš naujo.

I. PERKRIKŠTIJAME ŽMONES, KURIE BUVO PAKRIKŠTYTI NETIKINTYS

Biblija labai aškliai moko, kad krikštyti galima tik tikinčius žmones. Tai reiškia, kad dar prieš krikštą žmogui reikia atgailauti už savo nuodėmes (Mt 3:2, 6) ir patikėti, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, kuris mirė ant kryžiaus už mūsų kaltes, buvo palaidotas, prisikėlė iš mirties ir dovanoja amžinąjį gyvenimą kiekvienam, kuris tikėdamas šaukiasi Jo vardo (Rom 10:9-10). Dar prieš krikštą žmogui reikia tikėjimu priimti Jėzų Kristų į savo širdį bei gyvenimą ir atgimti iš Dievo Dvasios (Jn 1:11-12, 3:3-7).

Tyrinėdami Biblijos eilutes, nesunkiai pastebime, jog pirmiau žmonės tapdavo tikinčiaisiais ir tik po to būdavo krikštijami: “Bet patikėję Pilypu, kuris skelbė Dievo karalystę ir Jėzaus Kristaus vardą, ėmė krikštytis vyrai ir moterys” (Apd 8:12).

“Keliaudami toliau, jie privažiavo vandenį. “Štai vanduo, - tarė eunuchas, - kas gi kliudo man pasikrikštyti?” Pilypas tarė: “Jei tiki iš visos širdies, tai galima”. Tas atsakė: “Tikiu, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus”. Jis liepė sustabdyti vežimą, ir jie abu

- *Pilypas ir eunuchas - išlipę įbrido į vandenį, ir Pilypas jį pakrikštijo*“ (Apd 8:36-38).

“Po to išvedė juos laukan ir paklausė: "Gerbiamieji, ką turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?"

Jie atsakė: "Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų ir būsi išgelbėtas tu ir tavo namai". Ir jie skelbė Viešpaties žodį jam ir jo namiškiams. Tą pačią nakties valandą jis pasiėmė juos, nuplovė jų žaizdas ir nedelsiant kartu su visais saviškiais buvo pakrikštytas“ (Apd 16:30-33).

Atidžiai išstudijavę šias eilutes, galime įsitikinti, jog Biblija pripažįsta vien tikinčių žmonių krikštą, kurie asmeniškai priėmė Jėzų Kristų į savo širdį bei gyvenimą ir tapo Dievo vaikais. Jei netikintis žmogus krikštijosi dėl tradicijos, papročių ar dar blogiau iš prievartos, toks krikštas neatitinka Biblijos požymių, o tai reiškia yra netikras ar tiesiog klastotė. Labai gaila, tačiau krikšto klastočių aptinkame ir Lietuvoje. Prisiminkime 1387 metais ant kalavijo asmenų atneštą Lietuvos krikštą, kuris buvo ne žmonių tikėjimo Kristumi išraiška, bet tiesiog politinis įvykis, atnešęs Lietuvai naują politinę priklausomybę. Istorikas A. Šapoka įvertina XVI a. dvasininkų ir žmonių tikėjimo lygį: *“Dvasininkai buvo ne Kristaus mokslo skelbėjai, o vien socialinis sluoksnis, turįs turtų ir tam tikrų teisių. Todėl liaudis daug kur tebebuvo pagoniška*” (Lietuvos istorija. Red. A. Šapoka. K., 1936. P. 251). Krikščionybė prasideda žmogaus širdyje, todėl krikštas yra tikėjimo Kristumi išraiška, o ne priemonė, padaranti žmogų krikščioniu. Net ir pakrikštytas pagonis išlieka pagoniu, jei širdimi netiki Dievo Sūnumi Jėzumi Kristumi, ir jo krikštas neturi jokios naudos bei vertės Dievo akyse.

O kiek žmonių šiandien Lietuvoje didžiuojasi esą krikščionys pagal tėvų tradicijas ir papročius, nors didžioji jų dauguma buvo pakrikštyti kūdikystėje. Kad žmogus taptų tikru krikščioniu, jam reikia išgirsti Jėzaus Kristaus Evangeliją, suprasti ir patikėti ja (Rom 1:16). Ar gali kūdikis suprasti, ar gali tikėti? Aišku, kad ne. Tokie lietuviai tėra viso labo

pakrikštyti kūdikystėje netikintieji, todėl jų krikštas yra netikras. Ir dar baisiau: daugelis iš jų – netikri krikščionys, neturintys gyvojo tikėjimo Kristumi savo širdyse ir naiviai manantys, jog krikščionybė paveldima per tėvų tradicijas bei papročius. Taip klystantis žmogus yra labai pavojingoje būsenoje, kadangi nei religija, nei tradicijos ar papročiai negali jo išgelbėti nuo amžinosios pražūties, kurion keliauja kiekvienas Dievui nusidėjęs asmuo. Vienintelė mūsų viltis – Jėzus Kristus, nes *“Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą*” (Jn 3:16). Vienintelis būdas išgelbėjimui įgyti – asmeninis tikėjimas, nes parašyta: *“jūs esate išgelbėti malone per tikėjimą, ir tai ne iš jūsų - tai Dievo dovana, ir ne dėl darbų, kad kas nors nesigirtų*” (Ef 2:8-9). Krikštas nuplauna nuodėmių ir negali išgelbėti, kadangi krikštas *“nėra kūno nešvaros nuplovimas, bet grynos sąžinės atsakas Dievui per prisikėlimą Jėzaus Kristaus*” (1 Pt 3:21). Mūsų nuodėmės nuplauna Kristaus kraujas, jei visa širdimi tikime Jo kryžiaus auka, nes *“Dievas Jį paskyrė permaldavimo auka, veikiančia per tikėjimą Jo kraujo galia*” (Rom 3:25).

Taigi, jei buvai pakrikštytas kūdikystėje, jei buvai pakrikštytas vien dėl tradicijos ar tiesiog kitų žmonių pastūmėtas, jei gyvas tikėjimas Kristumi nerusena tavo širdyje, žinok, tavo krikštas tėra tuščias religinis ritualas, kuris neturi nieko bendro su bibliniu krikštu. Todėl tave reikėtų pakrikštyti iš naujo. Tačiau pirmiausia ir svarbiausia - turi tapti tikinčiu žmogumi. Net baptistų bažnyčiose kartas nuo karto pasitaiko žmonių, kurie išpažįsta savo tikėjimą ir krikštijasi, bet vėliau susivokia, kad iš tikrųjų yra netikintys ir neišgelbėti žmonės. Dievo Dvasios įtikinti bei paskatinti jie atgailauja ir tikėjimu priima Jėzų Kristų į savo širdį, tampa tikinčiais žmonėmis. Tokiais atvejais juos reikia perkrikštyti, kadangi anksčiau jie krikštijosi būdami netikintys. Apaštalas Paulius krikštijo efeziečius, kurie buvo *“itikeje*” Viešpatį Jėzų Kristų (Apd 19:2). Pirma – tikėjimas, po to – krikštas.

II. PERKRIKŠTIJAME ŽMONES, KURIE BUVO PAKRIKŠTYTI NETEISINGU BŪDU

Tyrinėdami Bibliją, įsitikinome, jog vienas krikšto reikalavimų – nuoširdžiai Kristumi tikintis žmogus. Kitas reikalavimas – tinkamas krikšto būdas ar forma. Šiandien krikščionybėje praktikuojami trys krikštijimo būdai:

- 1) Pašlakstymas vandeniui.
- 2) Pylimas vandeniui.
- 3) Panardinimas į vandenį.

Kuris iš jų yra tikras, kuris klastotė? Kuris atitinka Biblijos reikalavimus, kuris ne?

Biblija sako, kad:

- 1) Jonas krikštijo žmones Jordano upėje (Mt 3:6)
- 2) Jonas krikštijo Enone, nes ten buvo daug vandens (Jn 3:23)
- 3) Jono pakrikštytas Jėzus išbrido iš vandens (Mt 3:16)
- 4) Pilypas ir eunuchas įbrido į vandenį, ir Pilypas jį pakrikštijo (Apd 8:38)

Atidžiai išstudijavus šias eilutes galime išvelgti reikšmingą faktą – krikštui reikėjo daug vandens, todėl žmonės buvo krikštijami upėje, į kurią įbrisdavo ir išbrisdavo krikšto metu.

Biblija tvirtina, jog krikštas yra Evangelijos paveikslas, o tai reiškia simboliškai atvaizduoja Kristaus mirtį, laidotuves ir prisikėlimą:

„Taigi krikštu mes esame kartu su Juo palaidoti mirtyje, kad kaip Kristus buvo prikeltas iš numirusių Tėvo šlove, taip ir mes gyventume naują gyvenimą. Jei esame suaugę su Jo mirties paveikslu, būsime suaugę ir su prisikėlimo“ (Rom 6:4-5).

„Su Juo palaidoti krikšte, kuriame jūs buvote ir prikelti, tikėdami jėga Dievo, prikėlusio Jį iš numirusių“ (Kol 2:12).

Kaip jūs manote, kuriam iš trijų paminėtų krikšto būdų – pašlakstymui, pylimui ar panardinimui – reikia daug vandens? Kuris iš jų geriausiai atvaizduoja laidotuves? Mirusio žmogaus kūnas nėra tik apibarstomas (pašlakstomas ar apipilamas) žemėmis, bet guldomas į duobę ir užkasamas (panardinamas) žemėje. Taip pat mirusio jūreivio kūnas nėra tik pašlakstomas ar apipilamas vandeniui, bet metamas į jūrą ir paskandinamas (panardinamas) vandenyse. Taigi, panardinimui reikia daug vandens, ir panardinimas į vandenį geriausiai atvaizduoja laidotuves.

Naujasis Testamentas buvo užrašytas graikų kalba. Žodis „*krikštas*“ graikų kalboje – *baptizo* – reiškia panardinti, nugramzdinti, skandinti. Visi geriausi graikų kalbos žodynai ir specialistai patvirtina šio žodžio reikšmę. Kalbėdama apie krikštą, Biblija vartoja graikų kalbos žodį „*baptizo*“, kuris nurodo į panardinimą. Tuo tarpu „*pašlakstyti*“ graikiškai „*rantizo*“, o „*pilti*“ – „*keo*“.

Daugelį metų krikščionybė žinojo ir praktikavo tik vienintelį krikšto būdą – panardinimą. Tik 754 metais Romos popiežius Steponas II patvirtino pašlakstymą, krikštydamas sergančius žmones, o 1311 metais Romos katalikų bažnyčia davė „oficialų“ leidimą krikštyti pašlakstant. Iki to laiko buvo krikštijama tik panardinant. Labai įdomu, kas leido Romos popiežiui ir katalikų bažnyčiai pakeisti Dievo nustatytą krikšto būdą? Tikrai aišku, kad ne Dievas. Nors kai kurie katalikai panardinimą praktikavo net iki XVIII a. pabaigos. Katalikų enciklopedija teigia: „*Senoviškiausia krikšto forma, kurią paprastai taikė – panardinimas... Romos katalikų bažnyčioje panardinimas buvo paplitęs iki XII amžiaus... Kai kur jį praktikavo iki XVI amžiaus. Tačiau pašlakstymas arba pylimas tapo XIII amžiaus papročiu ir pamažu išplito Vakarų bažnyčioje*“. Beje, įdomu pastebėti, jog Rytų arba Graikų katalikai panardinimą praktikuoja ir šiandien. Manau, kad jie geriausiai supranta savo gimtąją kalbą ir puikiai žino, ką reiškia žodis „*baptizo*“. Todėl jie niekada nekeitė krikšto būdo. Martynas Liuteris rašė: „*Krikštas (baptizo) yra graikų kalbos*

žodis ir verčiamas „panardinti“. Aš teigčiau, kad tie žmonės, kurie krikštijasi, turi pilnai pasinerti“.

Nelieka jokių abejonių, kad Biblijoje aprašytas krikšto būdas yra panardinimas. Paskutinė Biblijos knyga buvo užrašyta 96 m. po Kr., kuomet dar niekas nepažinojo ir nepraktikavo krikšto pašlakstant ar pilant. Apaštalas Paulius krikštijo tikinčiuosius Efeze 53 m. po Kr., todėl neabejotina, jog krikštijo panardinant į vandenį.

Jei buvai pakrikštytas netikintis ar kitokiu būdu nei panardinant, žinok, tavo krikštas neatitinka Dievo reikalavimų, ir tave reikia perkrikštyti. Aš buvau krikštytas kūdikystėje, o tai reiškia buvau netikintis, taipogi krikštijo mane neteisingu būdu. Matote? Aš buvau pakrikštytas, tačiau mano krikštas buvo netikras, nes pažeidė abu Biblijos reikalavimus. Tapęs tikinčiu žmogumi ir sužinojęs tiesą, krikštijausi iš naujo, pagal Bibliją.

Prisiminkime apaštalą Paulių, atvykusį į Efezą. Kodėl jis perkrikštijo efeziečius? Juk tuomet buvo praktikuojamas krikštas panardinant, kuris pilnai tenkino Biblijos reikalavimus. Taip pat Bibliją nedviprasmiškai teigia, kad tie žmonės buvo „itikėję“ ir vadina juos Kristaus mokiniiais (1-2 eil.). Efezo tikinčiųjų krikštas patenkino du mūsų aptartus Dievo reikalavimus, tačiau apaštalas Paulius vis tiek pakrikštijo juos iš naujo. Kodėl? Šiandien daugelis Dievo žmonių ir net baptistų nesunkiai pastebi krikšto neatitikimą pirmiems dviems reikalavimams, tačiau dažnai nežvelgia trečiojo, kurio nepaisymas net ir tikinčio žmogaus krikštą panardinant paverčia netinkamu ir nepriimtinu Dievui.

Atidžiai studijuodami Biblijos eilutes, atkreipkime dėmesį į dar vieną labai svarbų biblinio krikšto reikalavimą.

III. PERKRIKŠTIJAME ŽMONES, KURIE BUVO PAKRIKŠTYTI NETURINT ĮGALIOJIMŲ

Kitaip sakant, yra svarbu, kas jus pakrikštijo. Ar jus krikštijęs asmuo turėjo teisę tai daryti? Jei krikštija neturintis įgaliojimų asmuo, toks „krikštas“ – paprasčiausia klastotė.

Įsivaizduokite. Jūs nutarėte įsigyti vairuotojo pažymėjimą. Tam reikia baigti vairuotojų parengimo kursus, išlaikyti Kelių eismo taisyklių bei praktinio vairavimo egzaminus, sumokėti nemažą pinigų sumą, ir išsvajotas pažymėjimas jūsų kišenėje. Netikėtai sutinkate kaimyną Petrą ir jam atskleidžiate savo ketinimus.

“Kam tau vargti? – stebisi Petras. – Ateik pas mane rytoj ir išduosiu tau vairuotojo pažymėjimą. Nereikės jokių kursų lankyti ar egzaminų laikyti, ir dėl kainos tikrai susitarsim.”

“Bet, Petrai, tu nesi Kelių policijos įgaliotinis ir neturi teisės išduoti man pažymėjimą,” – bandote išsiaiškinti.

“Na ir kas? – ryžtingai atšauka Petras. – Padarysiu kokybiškai, atrods kaip tikras.”

Tai juk klastotė, – pagaliau susivokiame jūs.

Taigi, kam Dievas suteikė teisę krikštyti žmones?

Atvykęs į Efezą apaštalas Paulius klausė tikinčiųjų: *“Kokių tad krikštų jūs buvote pakrikštyti?” Jie atsakė: “Jono krikštų”, turėdami galvoje Joną Krikštytoją. Ar Jonas turėjo teisę krikštyti? Ar Jono krikštas buvo tikras ir atitiko Biblijos reikalavimus? Be menkiausios abejonės – TAIP. Jonas skelbė Kristų ir krikštijo tik tuos žmones, kurie atgailavo ir tikėjo Kristumi (19:4). Jonas krikštijo panardinamas žmones Jordano upėje, ten kur buvo daug vandens (Jn 3:23). Ir Jonas krikštijo, turėdamas dangaus įgaliojimus (Mk 11:30; Jn 1:6; 3:27). Dievas Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia pripažino ir patvirtino Jono krikštą:*

„Tuomet Jėzus iš Galilėjos atėjo prie Jordano pas Joną krikštytis. Jonas Jį atkalbinėjo: “Aš turėčiau būti Tavo pakrikštytas, o Tu ateini pas mane!” Bet Jėzus jam atsakė: “Šį kartą paklausyk! Taip mudviem dera įvykdyti visą teisumą”.

Tada Jonas sutiko. Pakrikštytas Jėzus tuoj išbrido iš vandens. Ir štai Jam atsivėrė dangus, ir Jis pamatė Dievo Dvasią, sklendžiančią žemyn it balandį ir nusileidžiančią ant Jo. Ir štai balsas iš dangaus prabilo: "Šitas yra mano mylimas Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi" (Mt 3:13-17).

Visi apaštalai, išskyrus Paulių, buvo Jono pakrikštyti (Apd 1:21-22) ir vėliau nebuvo perkrikštyti.

Jeigu Jono krikštas buvo teisingas, tai kodėl Efeze Dievas nepripažino ir nepatvirtino Jono krikšto? Kodėl apaštalas Paulius perkrikštijo efeziečius? Atsakymas labai paprastas. Jonas niekada nebuvo Efeze ir nekrikštijo efeziečių. Jonas pamokslavo Judėjoje (Mt 3:1) ir krikštijo žmones Jordano upėje (Mt 3:6). Be to, Paulius lankėsi Efeze 53 m. po Kr., tai yra praslinkus mažiausiai 20 metų po Jono mirties, nes karalius Erodas nukirto Jonui galvą dar iki Kristaus nukryžiuavimo, vykusio 33 metais (Mt 14:1-12). Visiškai aišku – Jonas nekrikštijo efeziečių. Kas tuomet juos pakrikštijo? Atsakymas glūdi artimiausiose eilutėse:

„Vienas žydas, vardu Apolas, kilęs iš Aleksandrijos, iškalbingas ir puikiai išmanantis Raštus vyras, atvyko į Efezą. Jis buvo pamokytas Viešpaties kelio ir, degdamas dvasia, kalbėjo ir uoliai mokė apie Viešpatį, nors tepažinojo Jono krikštą. Jis ėmė drąsiai skelbti sinagogoje. Išgirdę jį, Priskilė ir Akvilas pasikvietė pas save ir nuodugniau išaiškino jam Dievo kelią. Kai jis panorą vykti į Achają, broliai parašė mokiniams, ragindami jį priimti. Nuvykęs tenai, jis buvo labai naudingas per malonę įtikėjusiesiems. Mat jis viešumoje smarkiai sukirsdavo žydus, iš Raštų įrodydamas Jėzų esant Kristų“ (Apd 18:24-28).

Perskaičius šią ištrauką, viskas išaiškėja. Į Efezą atvyko Apolas, kuris karštai skelbė Evangeliją ir pakrikštijo įtikėjusius žmones. Apolas buvo paties Jono pakrikštytas, todėl jo krikštas buvo teisingas. Tačiau Apolas nėra Jonas, ir jis neturėjo teisės krikštyti efeziečių. Dievas nesuteikė įgaliojimų krikštyti Apolui. Štai kur buvo klaida. Efeziečių

krikštas buvo neteisingas todėl, kad juos pakrikštijo asmuo, neturintis įgaliojimų krikštyti. Tai supratęs, apaštalas Paulius juos pakrikštijo iš naujo, ko pasekoje ant Efezo tikinčiųjų nužengė Šventoji Dvasia, patvirtindama jų krikšto ir bažnyčios autentiškumą (Apd 19:6-7).

Kodėl Dievas pripažino Pauliaus krikštą? Juk Paulius nėra Jonas. Ir Paulius pats pripažįsta, kad Dievas nesiuntė jo krikštyti (1 Kor 1:17). Štai čia svarbu pabrėžti, jog įgaliojimus krikštyti Dievas suteikė Jonui Krikštytojui, kuris yra miręs ir daugiau nieko nekrikštija, ir Naujojo Testamento bažnyčiai (Mt 28:18-20). Mirus Jonui teisę krikštyti žmones turi tik N. Testamento bažnyčia, kuri savo ruožtu įgalioja pastorius, misionierius, diakonus ar kitus asmenis patarnauti krikšto apeigose. Apaštalas Paulius krikštijo ne savo, bet Jėzaus vardu, turėdamas įgaliojimus Antiochijos bažnyčios, kuri siuntė jį kaip misionierių (Apd 13:1-4) skelbti Evangeliją, krikštyti įtikėjusius žmones ir mokyti juos visų Dievo nutarimų.

Ananijas krikštijo Paulių, turėdamas įgaliojimus Damasko bažnyčios, kurią Paulius, dar tuomet Saulius, persekiojo ir norėjo sunaikinti (Apd 9:2), kurios nariu Paulius tapo po savojo krikšto (Apd 9:15-20).

Pilypas krikštijo Samarijos gyventojus ir Etiopijos eunučą (Apd 8 sk.), turėdamas įgaliojimus Jeruzalės bažnyčios, kurioje jis tarnavo diakonu (Apd 6:5) ir evangelistu (Apd 21:8).

Petras krikštijo Kornelijų (Apd 10 sk.), turėdamas įgaliojimus Jeruzalės bažnyčios, kurioje jis tarnavo pastoriaus pareigose (Jn 21 sk.).

Visi šie žmonės buvo Dievo bažnyčių įgalioti asmenys ir krikštijo ne savo, bet Jėzaus Kristaus bažnyčių vardu, kadangi teisę krikštyti Dievas suteikė tik N. Testamento bažnyčioms.

Viešpats Jėzus Kristus suvokė krikšto įgaliojimų svarbą, todėl keliavo apie 90 km iš Galilėjos į Judėją, kad Jį pakrikštytų ne kas kitas, bet Jonas Krikštytojas (Mt 3:13-17). Juk Galilėjoje buvo daug tikinčiųjų, kurie būtų mielai Jėzų pakrikštiję, sakykim, Galilėjos ežere. Bet Jėzus žinojo, kas turėjo teisę krikštyti ir koks krikštas yra Dievui priimtinas.

Taigi, kas jus pakrikštijo? Klausimas vertas ypatingo dėmesio. Jei krikštijo žmogus, neturintis bažnyčios įgaliojimų, jei krikštijo „bažnyčia“ ar kita organizacija, neatitinkanti N. Testamento bažnyčios požymių, toks krikštas nėra tikras, ir jus reiktų perkrikštyti. Dievas nedavė teisės krikštyti atskiriems žmonėms, religinėms organizacijoms ar netikroms bažnyčioms.

Šiandien gausu krikščioniškų organizacijų ar taip vadinamų „bažnyčių“, kurios krikštija žmones panardinimu į vandenį, tačiau jų krikštas nėra tikras, nes jos nėra tikros bažnyčios ir neturi Dievo suteiktų įgaliojimų. Jehovos liudytojai, Mormonai, Graikų katalikai, Sekmininkai, Charizmatai ir daugelis kitų religinių grupių krikštija žmones panardinimu į vandenį, tačiau jų tikėjimo išpažinimas ir praktikavimas toli peržengia N. Testamento ribas.

O kaip atskirti, kurios yra tikros Dievo bažnyčios, turinčios įgaliojimus krikštyti, o kurios tik žmonių sukurtos religinės organizacijos ar taip vadinamos „bažnyčios“? Apaštalas Paulius viename iš savo laiškų įvardija tris kertinius netikros bažnyčios požymius:

„Aš pavyduliauju dėl jūsų Dievo pavydu, nes sužiedavau jus su vienu vyru, kad nuvesčiau jus Kristui kaip skaisčią mergelę. Bet bijau, kad kaip gyvatė savo gudrumu suvedžiojo Ievą, taip ir jūsų mintys nesugestų be paprastumo Kristuje. Mat jei kas užklydęs ima skelbti kitą Jėzų, kurio mes neskelbėme, arba jei jūs priimate kitą dvasią, kurios nebuvote priėmę, ar kitą evangeliją, kurios nebuvote gavę, jūs ramiausiai tai pakenčiate“ (2 Kor 11:2-4).

1. Netikra bažnyčia skelbia kitą Jėzų.

Tikrasis Jėzus yra apreikštas Biblijoje (Lk 24:44). Jis yra Amžinasis Dievas (1Jn 5:20), apreikštas žmogaus kūne (1 Tim 3:16), vienintelis Dievo ir žmonių Tarpininkas (1 Tim 2:5), vienintelis Gelbėtojas (Apd 4:12; Hbr 7:25), bažnyčios Galva (Kol 1:18).

Norint atpažinti tikrą bažnyčią reikia atkreipti dėmesį į tai, ką bažnyčia tiki ir skelbia apie Jėzų Kristų. Netikros bažnyčios irgi naudoja Jėzaus vardą, tačiau kas slypi po tuo vardu? Koks Jėzus?

Vieniems – Dievo sukurtas angelas, kitiems – dvasinis mokytojas, tretiems – mistinė asmenybė. Tai jau kitas Jėzus, kuris negali išgelbėti, atleisti nuodėmių, dovanoti amžino gyvenimo, prikelti iš mirties ir nuvesti į dangų.

2. Netikra bažnyčia priima kitą dvasią.

Tikros bažnyčios atsiduoda Dievo Šventajai Dvasiai, kurios Asmenybė ir veikla apreikšta Biblijoje, Ji – Biblijos Autorius (2 Pt 1:21).

Dievo Dvasia niekada neskaitins daryti to, kas prieštarauja Tiesai, Meilei, Harmonijai. Tačiau netikrą bažnyčią užvaldžiusi kita dvasia – klaidos, melo, demonų, antikristo (1 Tim 4:1-3; 1 Jn 4:1-3,6).

Charizmatinis judėjimas priima dvasią, kuri „stebuklingai“ veikia jų susibūrimuose – skatina kalbėti nesuprantamus žodžius, parbloškia ant žemės, iššaukia emocinę isteriją, nevaldomus veiksmus – juoką, riksmus, šokinėjimą...

Tokios dvasios pasireiškimai tikrai ne dieviškos kilmės, veikia tai panašu į demonų šėlsmą.

3. Netikra bažnyčia skelbia kitą evangeliją.

Tikra bažnyčia skelbia Dievo Evangeliją (Gal 1:11-12), kurios esmė yra Kristaus auka (1 Kor 15:1-4), galinti išgelbėti kiekvieną tikintį žmogų (Rom 1:16; 10:9-10).

Tačiau netikros bažnyčios iškreipia (suklastoja) paprastą Evangelijos žinią (Gal 1:6-9). Vienos prideda (Apr 22:19) prie Evangelijos įstatymą, krikštą, gerus darbus... Kitos atima (Apr 22:18) atgailą, tikėjimą ar net Patį Kristų.

Šiandien yra daug skirtingos pakraipos bažnyčių, net ir baptistų tarpe, kurios tiki ir skelbia, kad norint gauti išgelbėjimą nepakanka tikėti Kristumi, reikia kažką daryti: krikštytis vandeniu ar dvasia, laikytis įstatymo, ištverti iki galo, daryti gerus darbus... Kitos tiki, kad išgelbėjimas gaunamas per tikėjimą, bet vėliau galima jį prarasti. Vienu ir kitu atveju teigiama, kad išgelbėjimas priklauso nuo žmogaus pastangų, o tai - jau kitą evangeliją (Gal 1:6-9). Kita evangelija veda žmones į pražūtį, apgauna bei pavergia tikinčiuosius, ir tai nėra iš Dievo.

Taigi, ką bažnyčia tiki ir skelbia apie Jėzų, Dvasią ir Evangeliją? Iš to galime atpažinti, ar ji yra Dievo bažnyčia, ar ne. Dievo bažnyčia tiki ir skelbia tiesą apie Dievo Sūnų, Dievo Dvasią ir Dievo Evangeliją. Ir priešingai, bažnyčios, kurios skelbia kitą Jėzų, kitą dvasią ir kitą evangeliją, nėra Dievo. Joms vadovauja kitas šeimininkas:

„Juk tokie yra netikri apaštalai, apgaulingi darbininkai, besidedantys Kristaus apaštalais. Ir nenuostabu. Juk pats šėtonas apsimeta šviesos angelu. Tad nieko ypatingo, jei jo tarnai apsimeta teisumo tarnais. Bet jų galas bus pagal jų darbus“ (2 Kor 11:13-15).

Knygoje „Kraujo kelias“ teologijos mokslų daktaras J. M. Carroll, tyrinėdamas bažnyčių istoriją, vadovaujasi šiais Naujojo Testamento bažnyčios požymiais:

1. Jos Īkūrėjas ir Galva – Kristus, kuris yra įstatymų davėjas, o bažnyčia – jų vykdytoja (Mt 16:18; Kol 1:18).

2. Jos vieninteliai tikėjimo ir praktinės veiklos įstatai – Biblija (2 Tim 3:15-17).

3. Jos pavadinimas – bažnyčia, bažnyčios (Mt 16:18; Apr 22:16).

4. Jos santvarka – kongregacinė – visi nariai yra lygūs (Mt 20:24-28; 23:5-12).

5. Jos nariai – tik išgelbėti žmonės (Ef 2:21; 1 Pt 2:5).

6. Jos ritualai – tikinčiųjų krikštas, po kurio galima dalyvauti Viešpaties vakarienėje (Mt 28:19-20).

7. Jos pareigūnai – pastoriai ir diakonai (1 Tim 3:1-16).

8. Jos darbas – skelbti Evangeliją, krikštyti įtikėjusius ir mokyti „juos laikytis visko, ką tik jums esu įsakęs“ (Mt 28:16-20).

9. Jos finansiniai ištekliai – „*Taip ir Viešpats patvarkė (dešimtinės ir aukos), kad Evangelijos skelbėjai gyventų iš Evangelijos*“ (1 Kor 9:14).

10. Jos ginklai – dvasiniai, o ne kūniniai (2 Kor 10:4; Ef 6:10-20).

11. Jos nepriklausomybė – bažnyčios atsiskyrimas nuo valstybės (Mt 22:21).

Daktaras Carroll, vadovaudamasis šiais požymiais, vertino praeityje gyvavusias bažnyčias. Mes gi, vadovaudamiesi tais pačiais N. Testamento požymiais, galime ištirti šiaudien veikiančias bažnyčias, kad atskirtume, kuri bažnyčia yra Dievo ir turi teisę krikštyti.

Anabaptistai perkrikštydavo žmones, atėjusius iš kitų „bažnyčių“, tuo parodydami, kad nepripažįsta jų krikšto. Ir nepripažindavo ne jų krikšto būdo, kadangi iki 1311 metų didžioji dauguma krikštijo panardinimu į vandenį, bet nepripažindavo jų įgaliojimų krikštyti. Istoriniai įrašai tvirtina, jog baptistų pirmtakai jau III – IV amžiuje perkrikštydavo žmones, atėjusius iš klaidingų bažnyčių. Nors tuo metu visos bažnyčios krikštijo tik panardinimu į vandenį, ir dar nebuvo praktikuojama jokia kita krikšto forma. Kodėl tada juos perkrikštydavo? Todėl, kad nepripažindavo tų bažnyčių autentiškumo ir nepritardavo jų tikėjimo išpažinimui bei praktikai. Krikštas – vanduo, kuris atskiria Dievo bažnyčias nuo netikrų bažnyčių. Nepripažindami religinių organizacijų ir klaidingų bažnyčių krikšto, mes parodome, kad nepritariame jų įsitikinimams.

Turime suvokti, kad panardinimas – teisingas krikšto būdas, bet ne kiekvienas panardinimas – teisingas krikštas. Svarbu, kas panardino. Jei buvai panardintas žmogaus, neturinčio bažnyčios įgaliojimų ar bažnyčios, neatitinkančios Biblijos požymių, tavo krikštas yra netikras – klastotė.

Taigi, ne pagal Bibliją pakrikštytus žmones reikia perkrikštyti. Apaštalas Paulius tai darė jau 53 metais Efeze. Ištikimos Dievui bažnyčios darė tai visais laikais, todėl ir buvo vadinamos anabaptistų (perkrikštytojų) ar vėliau baptistų (krikštytojų) bažnyčiomis. Tačiau kalbant labai tiksliai žodžio „perkrikštyti“ Biblijoje nėra, kadangi Biblija pripažįsta tik vieną krikštą (Ef 4:5), o tai reiškia, kad jei žmogus buvo pakrikštytas pagal Biblijos reikalavimus nėra reikalo krikštyti jį dar kartą. Bet jei žmogus buvo pakrikštytas apeinant nors vieną Biblijos reikalavimą, toks krikštas negali būti vadinamas krikštu. Nebiblinis krikštas visai ir nėra krikštas, taip kaip ir netikri pinigai nėra pinigai. Tokiu būdu mūsų ir daugelio kitų įvardytas „perkrikštijimas“ iš tikrųjų yra pirmasis ir vienintelis biblinis krikštas.

Šioje knygelėje mes kalbėjome apie tikrą biblinį krikštą ir jo klastotes. Baigdamas dar norėčiau pabrėžti teisingo krikšto svarbą ir naudą. Jei buvote pakrikštytas teisingai:

1) jūs priklausote Dievo bažnyčiai, nes krikštu tampame bažnyčios nariais (Apd 2:41).

* Dvasinis gimimas – durys į Dievo Karalystę (Jn 3:5-7).

* Vandens krikštas – durys į Dievo bažnyčią (1Kor 12:13); Svarbu įeiti pro reikiamas duris. Kiekvienas išgelbėtas žmogus yra Dievo Karalystės pilietis, bet ne kiekvienas išgelbėtas žmogus yra Dievo bažnyčios narys.

2) jūs priklausote Kristaus sužadėtinei, kuri ateityje bus pristatyta Kristui (2Kor 11:2) – šlovinga Nuotaka (Apr 19:7-9).

Jei jūsų krikštas neatitinka nors vieno Biblijos reikalavimo, jūs viso to neturite, net jei jums taip ir neatrodo. Kiekvienos klastotės tikslas – apgaulė ir apiplėšimas. Ir už kiekvienos klastotės slepiasi išradingas melo tėvas – velnias (Jn 8:44), kuris atėjo vogti, žudyti ir naikinti (Jn 10:10). Todėl įvertinkime savo krikštą Dievo Žodžio šviesoje, o ne pagal tai, kaip mums atrodo.

Jei esi nekrikštytas ar tavo krikštas neatitinka Dievo reikalavimų, atsakyk sau į šį klausimą:

***Kas gi kliudo man pasikrikštyti pagal Bibliją?
(Apd 8:36)***

Jei esi netikintis ir, aišku, todėl negali krikštytis, atsakyk sau į kitą klausimą:

***Kas gi kliudo man tikėjimu priimti Kristų į savo širdį?
(Jn 1:12-13; Rom 10:9-10, 13)***